

МАРКО ГАНЧЕВ
ПРИКАЗКА ЗА ХВЪРЧИЛОТО

chitanka.info

Това лято пристигнах на морето да си почивам наистина уморен. Дълго време бях превеждал големите индийски поеми „Махабхарата“ и „Рамаяна“. Най-последно ги бях предал за печат и ето ни цялото семейство в почивната станция край Варна. Макар че бе вече почти привечер и духаше хладен вятър, тръгнах надолу към плажа, за да вдъхна по-осезателно толкова жадувания морски лъх. Панчо това и чакаше — грабна хвърчилото си и припна пред мене като малко муле пред майка си.

Седях облечен на пясъка и гледах морето. Панчо тичаше след хвърчилото, държейки го здраво за конеца.

Морето се издуваше и спадаше равномерно, сякаш някакво огромно чудовище риеше някъде в дълбините му и търсеше нещо по дъното. Ето защо, мислех си, древните индийци са създали легендата, че бог Вишну, превърнат в глиган, рови по дъното на океана и търси изгубената Земя.

Черният гръб на една загладена подводна скала ту изплуваше, ту се скриваше под вълните. Понеже вятърът от сушата тласкаше обратно навътре в морето горните слоеве на водата, получаваше се впечатление, че тоя черен гръб плува в посока към брега.

Да, мислех си, имали са въображение древните народи, при това съчетано с много мъдрост. Океанът е толкова голям, че Земята ти се струва изгубена. И бог Вишну я търси по дъното. Освен това този Вишну е повелител на цялата вселена, включително и на боговете. Но тая вселена пък от своя страна не е нищо друго, освен въплъщение на Рама: лесовете са косите на Рама, звездите близнаци Вечерница и Зорница са ноздрите му, диханието — полъхът на вятъра и тъй нататък. А прародител пък на всичко е бог Брама.

— Е, какво, тя няма край, а? — запита ме някой.

Като погледнах, какво да видя? Онова не било никаква скала, а наистина един огромен благодушен глиган, който вече бе доплувал до пясъка и ми намигаше дружелюбно.

— Качвайте се — каза чудовището.

— Къде да се качваме! — запитах аз.

— На гърба ми.

Колебаех се, но Панчо, изглежда, това и чакаше. Той все чака да стане нещо необикновено и когато то стане, го приема съвсем

естествено. Затича се, дърпайки конеца на хвърчилото си и се метна върху чудовището.

— Тате — провикна се той, — дай ми трийсет стотинки да си платя разходката.

Нямаше как, качих се и аз. Бързо се озовахме в открито море. Чудовището пореше вълните с лекота. Хвърчилото ни следваше отгоре, добре опънато от насрещния вятър.

— Да го беше прибрал, Панчо — рекох. — По него ще ни забележи майка ти от станцията и ще има да ни мърмори после.

Но и аз знаех, че хвърчилото вече не може да се прибере. Единственият изход беше да се пусне конецът и то да върви, където ще. Но Панчо нямаше да иска да се раздели с него по никоя начин.

— Къде ще ходим, чудовище? — запитах. — Сигурно до хоризонта и обратно, а?

— Не, тоя път доста зад хоризонта — отвърна чудовището. — Отиваме на сватбата на принцеса Дамаянти.

Оказа се, че това не беше сватбата, а годежът на принцесата. Но от едно чудовище, което говори с човешки глас, не могат да се изискват такива езикови тънкости. Както и да е, годежът също бе една доста интересна церемония и двамата с Панчо останахме доволни да присъстваме там.

В двореца на богатия и прославен цар Бима се бяха насъбрали сгледници от цял свят. Всички красиви принцове искаха ръката на красивата принцеса. Тя трябваше да си избере за съпруг един от тях. И тя отдавна го беше избрала. Това беше младият и хубав цар Нал, владетелят на царство Нишад. Оставаше царкинята да обяви избора си и тържеството да завърши щастливо.

Обаче в последния момент се явиха петима опасни съперници на цар Нал. Това бяха боговете Индра, Варуна, Агни и Яма.

— А бе много богове в тая древна Индия, много нещо — въздъхна Панчо.

Макар че знаех какво ще стане, следях събитията с напрежение.

— Принцесо — каза бог Индра, — обръщам се към теб от името на четирима ни. Аз съм бог Индра, гръмовержец и повелител на другите богове. Този е Агни — богът на огъня. А това е владетелят на моретата и океаните — Варуна. Този е богът на смъртта Яма. Избери си за съпруг един от нас и ще живееш като богиня.

— О, безсмъртни богове! — каза принцеса Дамаянти. — Прекланям се пред вашето могъщество. Но за съпруг съм си избрала младия и хубав цар Нал. Той изпрати златокрили лебеди до моя дворец да ми кажат, че ме обича. Аз изпратих златокрили лебеди до неговия дворец да му кажат, че го обичам. Моля ви да благословите нашата сватба.

— О, красива принцесо — коленичи пред нея цар Нал. — Защо предпочете мене, слабия и смъртния, който съм прах върху обувките на боговете. Избери си някой от тях и живеј като богиня.

Така говореше цар Нал, но се виждаше, колко се радва, че красавицата ще бъде негова.

Нататък работите се развиха, както са си в поемата — щастлива сватба на Нал и Дамаянти, раждане на две деца и прочие. Панчо обаче не беше доволен. Поради младостта си той не можеше да разбере някои работи и възразяваше от строго практично гледище:

— Глупава принцеса. Трябваше да си вземе за съпруг някой от боговете. Къде е да си богиня, къде е да си проста царкиня! При това, както знаем от поемата по-нататък, цар Нал проиграва царството си на зарове и двамата скитат гладни и дрипави из горските пущинаци.

— Ами, Панчо, как да ти обясня — затруднявах се аз. — Има някои работи, които стоят по-високо от благополучието.

Панчо ме прекъсна с рязък вик:

— Дръж, тате! Отиде. Хвърчилото ми отиде.

Огледах се стреснато. Плажът беше пуст и се свечеряваше. Розова светлина от залеза се отразяваше само в пергаментовата хартия на Панчовото хвърчило.

Бързо разбрах каква е работата. Панчо бе изтървал конеца и хвърчилото се носеше към открито море. С обувки и дълги каубойски панталони Панчо цапаше във водата до над колене и се мъчеше да хване конеца. Добре че успя, защото аз в никой случай не бих се мокрил заради хвърчилото.

Панчо нададе радостен вик, а и аз в тоя момент се сетих как да му обясня защо красивата Дамаянти предпочита слабия Нал пред силните богове.

— Панчо — рекох, — ти нали все не беше съгласен с избора на принцеса Дамаянти. Виж сега как стоят работите. Всеки си има

някакво хвърчило и го следва при всички обстоятелства. Ето на, ти бе готов даже да се удавиш, но да не си изпуснеш хвърчилото.

Панчо заизцежда крачолите си. Подметките на обувките му започваха да се разлепят. Аз се събудих окончателно.

— А бе ти как я смяташ тая работа? Че аз всяка седмица ще ти купувам нови обувки! А да не би да имаш пет панталона...

Макар да съм дремнал само няколко минути на пясъка, бях си отпочинал достатъчно. Надвих на вятъра и прибрах хвърчилото, което подви пъстра опашка под мишницата ми.

Вече имах сили да се карам на Панчо чак до станцията, където го подхвана пък майка му.

— Приказвате ми за някакви хвърчила — хълцаше Панчо, — ама щом опре работата лично до вас, готови сте да ги захвърлите в морето...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.